

Arrest

nr. 87 210 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 2 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 februari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), diezelfde dag aan eerste en tweede verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. KHAVARAN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste en tweede verzoekers dienden op 21 april 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 25 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel ten aanzien van eerste verzoeker, als ten aanzien van tweede verzoekster, de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 69 906 van 14 november 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoekers.

Op 22 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) ten aanzien van verzoekers.

Op 30 november 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 7 februari 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 *quater*) ten aanzien van eerste verzoeker.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. A. R.

geboren te S., op (in) (...)1972

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.11.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 21.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingen status en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 17.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing In beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 30.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vreest voor de veiligheid van zichzelf en zijn gezin. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiale vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat de RVV (dd. 14.11.2011, p.6) stelde dat: “De vaststellingen in de bestreden beslissingen vinden steun in het gehoorverslag en noch de verwarde toestand, noch het tijdsverloop kunnen een verklaring bieden voor deze flagrante incoherente verklaringen die verzoekers aflegden. De Raad is van oordeel dat indien het relaas op enige waarheid zou berusten verzoekers min of meer een gelijklopend relaas moeten kunnen weergeven. De vaststelling dat de tegenstrijdigheden dermate ernstig zijn en de essentie van het relaas en onmiddellijke vluchtaanleiding betreffen maakt dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Overwegende dat betrokkene een USB-stick met foto's van Tchiah Qader Karim, de persoon waarmee hij problemen zou hebben, voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er op de USB-stick een duidelijke foto van Tchiah Qader Karim zou staan omringd door andere personen Ommar Fatah en president Jalal Tatabani als bewijs dat Tchiah Qader Karim een invloedrijk persoon zou zijn. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene deze reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene een document van de rechtbank van Suleymaniya dd. 11.10.2009 waarin bevestigd wordt dat er geen feiten gepleegd zouden zijn met de sim-kaart van betrokkene met daaraan gehecht het bewijs dat de telefoonnummer verbonden aan de sim-kaart dat van betrokkene zou zijn. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene de enveloppe (doos) dd. 10.11.2011 voorlegt waarin zijn nieuwe documenten verstuurd zouden zijn. Overwegende dat deze enveloppe (doos) enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een kopie van de eigendomsakte van het huis van zijn vrouw voorlegt om aan te tonen dat het in beslag genomen huis wel degelijk dat van hun was. Overwegende dat betrokkene verklaart dat dit huis in beslag genomen zou zijn door Tchiah Qader Karim. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Tchiah Qader Karim voor de Desgai Zanjari, de politieke veiligheidsdienst van de PUK zou werken en hun zou blijven bedreigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Tchiah Qader Karim zowel de Duitse als de Irakese nationaliteit zou beschikken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in België meermaals door telefonisch door Tchiah Qader Karim bedreigd zou zijn geweest en dat hij toen gezegd zou hebben dat hij een foto van betrokkene in het opvangcentrum van Arendonk zou hebben.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij voor het leven van zijn dochter vreest aangezien Tchiah Qader Karim gedreigd zou hebben haar te ontvoeren. Overwegende dat deze informatie louter steunt op bewering en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat deze informatie verder bouwt op de eerste asielaanvraag van betrokkene die door zowel het CGVS als de RVV als ongeloofwaardig beschouwd werd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw in december 2011 bedreigd zou zijn geweest door Tchiah Qader Karim waarin hij verklaarde dat hij er voor zou zorgen dat ze nooit Irak meer zouden betreden en vermoord zouden worden. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene na deze bedreigingen klacht zou zijn gaan aantekenen bij de politie. Overwegende dat betrokkene een kopie van een PV van politiezone Kempen Noord-Oost dd. 05.08.2011 voorlegt waarbij betrokkene een klacht indient tegen Tchai Qader Karim. Overwegende dat de RVV (dd. 14.11.2011, p.6) stelde dat: "Waar verzoekers betogen dat het CGVS nagelaten heeft voldoende rekening te houden met de door hen neergelegde stukken en de door hen ingediende klacht bij de Belgische politie, wijst de Raad erop dat de ingediende klacht bij de politie enkel en alleen steunt op door verzoekers afgelegde verklaringen die, zoals blijkt uit het voorgaande, ongeloofwaardig zijn. Tot slot benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is". Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren doordat hij geen huis meer zou hebben in Irak en zijn vrouw ontslagen zou zijn. Overwegende dat deze elementen behoren tot de privésfeer van betrokkene. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die zijn echtgenote in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de advocaat die hem bij de RVV gezegd zou hebben dat betrokkene geen documenten bij gehad zou hebben maar dat hij bovenstaande documenten al bij gehad zou hebben. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij graag een werkvergunning zou krijgen aangezien en dat hij vanaf maandag vrijwilligerswerk zou doen in een bejaardentehuis. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij medische problemen zou hebben: hij heeft geen gevoel in zijn rechterpols en zijn rechterhand waarvoor hij op 27.02.2012 geopereerd zou worden. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Op 7 februari 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook ten aanzien van tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen, de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten F.A.A. geboren te S., op (in) (...)1972 en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.11.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 21.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.03.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 17.11.2011 de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 30.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het leven van zichzelf en haar gezin echt in gevaar zou zijn en als dusdanig niet zouden kunnen terugkeren. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het in Irak zeer gevaarlijk zou zijn voor haar en haar gezin, daar Tchiah Qader Karim er veel macht zou hebben. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat de RVV(dd. 14.11.2011, p.6) stelde dat "De vaststellingen in de bestreden beslissingen vinden steun in het gehoorverslag en noch de verwarde toestand, noch het tijdsverloop kunnen een verklaring bieden voor deze flagrante incoherente verklaringen die verzoekers aflegden. De Raad is van oordeel dat indien het relaas op enige waarheid zou berusten verzoekers min of meer een gelijklopend relaas moeten kunnen weergeven. De vaststelling dat de tegenstrijdigheden dermate ernstig zijn en de essentie van hun relaas en onmiddellijke vluchtaanleiding betreffen maakt dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht". Overwegende dat betrokkene haar werkbadge dd. 05.01.2009, haar werkkaart van het Ministerie van Gezondheid dd. 01.06.2008 tot 01.06.2009 en haar werkkaart van de cardiologieafdeling dd. 01.08.2009. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene een kopie van haar rijbewijs dd. 16.02.2006 tot 15.02.2011 voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een kopie van een bewijs van overplaatsing van de afdeling cardiologie te Suleimaniya naar het algemeen ziekenhuis te Pirmagrvin voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze meermaals telefonisch en op facebook bedreigd zouden zijn geweest door Tchiah Qader Karim. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Tchiah Qader Karim steeds op andere plaatsen zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Tchiah Qader Qarim zowel de Duitse als de Irakese nationaliteit zou beschikken en momenteel in Duitsland zou verblijven (zijn vrouw in Irak). Overwegende dat betrokkene verklaard dat hij gesteund zou worden door de Desgai Zanjari, de politieke veiligheidsdienst van de PUK. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat deze informatie verder bouwt op de eerste asielaanvraag van betrokkene die door zowel het CGVS als de RVV als ongeloofwaardig beschouwd werd. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot tijdens zijn tweede asielaanvraag indiende: klacht ingediend in België, de foto van Tchiah Qader Karim, kopie eigendomsakte huis. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze in Irak alsook klacht fegen Tchiah Qader Karim zouden hebben ingediend. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar huis in beslag genomen zou zijn begin oktober 2010. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het (open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Dat artikel 51/8 stelt dat “De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50; eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/4, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)”

Dat verzoekers immers volgende documenten hebben voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde hun vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen:

- *attest van een Irakese telefoonmaatschappij waarin wordt bevestigd dat het GSM- nummer waarop eerste verzoeker bedreigingen ontving ook effectief aan hem toebehoort,*
- *USB-stick waarop de bedreiger, dhr. Tchiah Qader Karim te zien is samen met président Jalal Talabani,*
- *kopie van de eigendomsakte van hun in beslag genomen (door dhr. Tchiah Qader Karim) woning in Irak,*
- *een enveloppe, waarin de documenten verstuurd werden.*

Dat in onderhavig geval verzoekers nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten hebben aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoekers aangehaalde gegevens geen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoekers aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoekers.

Met betrekking tot de neergelegde documenten stelt de verwerende partij dat “betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag

Dat het gegeven dat zij dit attest reeds naar voren hadden kunnen brengen doet hier niets ter zake, gelet op het gegeven dat de dagtekening duidelijk dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat volgens de vast rechtspraak van de Raad van State, dit element een nieuw gegeven is;

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.;

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;".

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat eerste verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, dat eerste verzoeker omtrent de eerste asielaanvraag van zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, als van de Raad een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat verzoeker een kopie met foto's van personen voorlegt, waarbij wordt opgemerkt dat deze geen aanduiding geven van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap en verzoeker deze foto's tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen, dat verzoeker een document van de rechtbank van Suleymaniya van 11 oktober 2009 voorlegt, waarbij ook wordt opgemerkt dat het tijdens de behandeling van de vorige asielaanvraag had kunnen voorgelegd worden en niet van aard is om de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te wijzigen, dat verzoeker een doos voorlegt met datum 10 november 2011, waarbij wordt opgemerkt dat dit geen aanduiding is van wat er verzonden is, dat een kopie van een eigendomsakte van een huis wordt voorgelegd en verzoeker beweert dat het in beslag werd genomen door Tchiah Qader Karim, doch daarbij geen bewijs voorlegt van wat hij beweert. Dat verzoeker nog een aantal zaken verklaart, waarbij wordt opgemerkt dat de informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen, wat niet als een nieuw element kan worden beschouwd en deze informatie verder bouwt op de eerste asielaanvraag die als ongeloofwaardig werd beschouwd. Dat verzoeker er een proces-verbaal van de politiezone Kempen Noord-Oost van 5 augustus 2011 voorlegt, waarbij in de bestreden beslissing wordt verwezen naar wat de Raad omtrent dit proces-verbaal heeft geformuleerd. Dat verzoeker verder geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat tweede verzoekster zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, dat tweede verzoekster omtrent de eerste asielaanvraag van zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, als van de Raad een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg. Dat tweede verzoekster een werkbadge en werkkaarten voorlegt, waarbij wordt opgemerkt dat deze documenten bij de behandeling van de eerste asielaanvraag hadden kunnen worden voorgelegd en ze niet van aard zijn om de essentie van het

eerste asielrelaas te wijzigen. Dat tweede verzoekster een kopie van haar rijbewijs en een kopie van een bewijs van overplaatsing tussen twee ziekenhuizen voorlegt, waarbij wordt opgemerkt dat van een kopie de authenticiteit niet kan worden nagegaan en ook hier deze documenten hadden kunnen worden voorgelegd bij de behandeling van de eerste asielaanvraag en ze niet van aard zijn om de essentie van het eerste asielrelaas te wijzigen. Dat verzoekster een aantal zaken verklaart, wat louter beweringen en veronderstellingen zijn en dus niet als nieuw element kunnen worden beschouwd en info is die verder bouwt op de eerste asielaanvraag. Dat verzoekster tevens verwijst naar documenten die door haar echtgenoot tijdens zijn tweede asielaanvraag zijn neergelegd, maar dat voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname werd genomen. Dat verzoekster verder zaken beweert waarbij ze geen enkel bewijs voorlegt om deze beweringen te staven. Dat verzoekster verder geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers lijken in hun middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissingen echter niet afdoende en draagkrachtig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan het toepasselijke wetsartikel.

De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers verwijzen naar het attest van de Iraakse telefoonmaatschappij waarin wordt bevestigd dat het gsm-nummer aan verzoeker toebehoort, naar de neergelegde usb-stick met foto's, naar de kopie van de eigendomsakte en naar de enveloppe (volgens de stukken van het administratief dossier doos) waarin de documenten zouden zijn verstuurd en geven aan dat deze stukken als nieuwe gegevens dienen te worden beschouwd.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat de stukken die zij neerlegden nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Omtrent het attest van de Iraakse telefoonmaatschappij stelt de eerste bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene een document van de rechtbank van Suleymaniya dd. 11.10.2009 waarin bevestigd wordt dat er geen feiten gepleegd zouden zijn met de sim-kaart van betrokkene met daaraan gehecht het bewijs dat de telefoonnummer verbonden aan de sim-kaart dat van betrokkene zou zijn. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen.”

Verzoekers tonen bij verzoekschrift niet aan dat het document van de rechtbank en de bevestiging van de telefoonmaatschappij betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, hetgeen wel degelijk vereist wordt door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet om als nieuw gegeven in aanmerking te worden genomen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers evenmin ingaan op de concrete motivering van de bestreden beslissingen dat deze documenten niet van aard zijn de beslissingen omtrent de eerste asielaanvraag te kunnen wijzigen. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de motivering op dit punt niet afdoende zou zijn.

Wat betreft de voorgelegde USB-stick, motiveert de bestreden beslissing: *“Overwegende dat betrokkene een USB-stick met foto's van Tchiah Qader Karim, de persoon waarmee hij problemen zou hebben, voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er op de USB-stick een duidelijke foto van Tchiah Qader Karim zou staan omringd door andere personen Ommar Fatah en presdident Jalal Tatabani als bewijs dat Tchiah Qader Karim een invloedrijk persoon zou zijn. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene deze reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen.”* Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat deze foto's betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Met betrekking tot de kopie van de eigendomsakte van de in beslag genomen woning, motiveert de eerste bestreden beslissing: *“Overwegende dat betrokkene een kopie van de eigendomsakte van het huis van zijn vrouw voorlegt om aan te tonen dat het in beslag genomen huis wel degelijk dat van hun was. Overwegende dat betrokkene verklaart dat dit huis in beslag genomen zou zijn door Tchiah Qader Karim. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.”* Bij verzoekschrift ontkennen verzoekers niet dat zij geen bewijs van wat zij beweren, voorleggen of dat van een kopie de authenticiteit van het gekopieerde document niet kan worden nagegaan. Bovendien tonen zij niet aan wat hier een nieuw feit in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Wat tenslotte de doos betreft waarin de documenten werden verstuurd, weerleggen verzoekers niet dat de doos enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkenen gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn.

Dienaangaande laten verzoekers uitschijnen dat ze het niet redelijk achten om de aangehaalde gegevens niet als nieuwe gegevens te beschouwen louter omwille van de bewijswaarde van sommige gegevens.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. *In casu* is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent.

Aangaande verzoekers' betoog dat het nieuwe documenten betreft aangezien de dagtekening dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat noch de USB-stick, noch het plan en de eigendomsakte van de woning, noch het document van de rechtbank van Suleymaniya met daaraan gehecht het bewijs dat het telefoonnummer verbonden aan de sim-kaart dat van verzoeker zou zijn, gedagtekend zijn van na het afsluiten van de eerste asielaanvraag. Enkel de enveloppe of doos waarin deze documenten werden verstuurd draagt een datum van na de eerste asielprocedure, maar uiteraard kan een zending op zich nooit de dagtekening uitmaken van de verzonden documenten.

De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:	
mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU